

סמל [מילי] משה לוי - גיבור ומופת

ליקט וערך אל"ם (מילי) שאול נגר

תיאור המעשה: ביום 15 באוקטובר 1973, השתתף רב"ט משה לוי, סמל מחלקה, בקרב שניהלה פלוגתו עם מארב מצרי על ציר הים למוצב הצפוני, בגזרת "פורט-פואד - בודפשט". בעת הקרב נפגע הזחל"ם שפיקד עליו, ופצצת נ"ט נוספת שנורתה פגעה בידו הימנית וקטעה אותה באזור המרפק. רב"ט משה לוי הבין את חומרת המצב ופקד על אנשי צוותו לרדת מהזחל"ם. תוך כדי ירידה מהזחל"ם נפגעו רוב החיילים. רב"ט משה לוי, קטוע-יד ימין וזב דם, ירד בעצמו מהזחל"ם ונע לעבר עמדת האויב הסמוכה, בידו השמאלית החזיק רימון, ובשיניו שלף את הנצרה ממנו. הוא הטיל את הרימון וכוח האויב בעמדה חוסל. אולם מאחר שהיה קרוב מאוד לעמדת האויב, נפצע מרסיסי הרימון שהטיל הוא עצמו. אף על פי כן, סרב לקבל עזרה וכיוון את צוות הפינוי אל נפגעי הזחל"ם שלו. תוך כדי כך נפגע הזחל"ם פגיעה ישירה, עלה באש והתפוצץ. במעשיו אלה גילה אומץ-לב עילאי, חירוף נפש, קור-רוח ודבקות במשימה.

על מעשה זה הוענק לו עיטור הגבורה לפי חוק העיטורים בצבא ההגנה לישראל.

אייר תשל"ה, מאי 1975

משה לוי עם עוזי בשתי ידיו, לפני המלחמה

אחרי - כל מי שקופץ חוטף כדור, כי המצרים המשיכו לירות. ארבעה חב'ה לא קפצו, ביניהם המא"גיסט. אחרי כדקה נכנס טיל לתוך הזחל"ם, ריסק את כל הארבעה שנשארו בו.

קרב גבורה עקוב מדם

ללא יד ועם גדם שותת דם הסתכל משה על הזחל"ם המרוסק ורואה ראש פה, יד כאן, רגל שם. החב'ה גונחים מהפגיעות. ממילא לא אחזיק מעמד, הוא אומר לעצמו, ואם איזה מצרי יוצא מהעמדה ובא, הוא יכול עם אקדח לירות בכולנו. אף אחד לא מסוגל להגן על עצמו יותר. בכנות שאין בה שמץ של התפארות הוא מספר: 'כיוון שחשבתי שאין לי שום סיכוי לחיות, הסתכלתי על החב'ה ואמרתי: רבותי, אני הולך לתקוף את העמדה, אני מקווה שזה יציל אתכם, לי אין שום סיכוי.' הוא ניסה לדרוך את העוזי ביד אחת ולא הצליח ולכן זרק אותו. בידו האחת הוציא רימון רסס, שלף את הנצרה בשיניו וחשב לעצמו: 'אני הולך ועם הרימון נכנס לעמדה המצרית ומתפוצץ יחד איתם.' הוא התקרב לעמדה מצרית בהליכה והרגיש כי הוא מיטשטש והולך מאיבוד דם ועוד מעט יאבד את הכרתו. 'התחלתי לראות כוכבים' הוא זוכר. המחשבה כי הוא עומד למות והמצרים ימשיכו לחיות לא התקבלה על דעתו. הוא זרק את הנצרה והמשיך להתקדם לעמדה המצרית. חבריו לקרב טענו לאחר מכן כי שמעו אותו צועק 'רימון', לפי התרגולת, הוא לא זוכר זאת. המצרים לא ירו עליו, הם ראו את ידו כרותה וזה דם ולא את היד המוסתרת שהחזיקה ברימון, אולי חשבו כי בא להיכנע. ממרחק של כעשרה מטרים או פחות זרק משה לוי את הרימון. הרימון התפוצץ ממש מעל העמדה וריסק את כולם, אך רסיסיו פגעו גם בו, בפנים ובחזה. הוא שכב על הקרקע ולרגע קצר שוב הררה: 'אם אני נשאר - אני מת', אקום ואחזק לחב'ה. כאשר קם הרגיש כמו מכת אגרוף בגב מכדור שננעץ בו מאחור. הקליע בגופו גם כיום. כאשר חזר לאנשיו פסקו הניחות, הוא נראה בעיניהם כעיסת בשר מחוררת. כעבור זמן לא רב הגיעו הצנחנים הצעירים ובאה ה'זלדה' (הנגמ"ש אם-113) הראשונה. בוא נפנה אותך, הם אמרו, אך הוא סירב להתפנות לפני שיפוגו חייליו. הוא זוכר שקפץ אליו חובש שניסה לעשות לו חוסם עורקים בזרוע ונתנו לו מורפיום בחזה. הנגמ"ש הזה התקדם הלאה וחטף גם הוא טיל. ואז בא נגמ"ש נוסף שפינה את החיילים ואז הסכים להתפנות. כשהגיע לתאג"ד ראה שם לא מעט חיילים הרוגים מהיחידה מכוסים.

מטע ארוך לשיקום

הרופא שקיבל אותו בתאג"ד נרתע לאחור, כל שראה אצל משה לוי הוא זקן של עשרה ימי לחימה, עיניים כחולות וכל הגוף מכוסה דם. כאשר הגיע מסוק פקד הרופא: 'פנו אותו ראשון'. 'דוקטור, האם אני אחיה?' שאל משה. הרופא חמק מתשובה. במסוק הגיע משה למחנה טסה, שם ניסו ולא הצליחו להחזיר לגופו מנות דם. משם הוטס צפונה

מספר משה לוי, הם נתנו לנו להיכנס מול הגזרה שבה התחפרו, וכשכולנו בפנים, במכת אש אחת ירו טילים ורקטות ורוב הכלים נפגעו. במכת אש ראשונה זו היו מספר הרוגים ופצועים בכל זחל"ם שנפגע. הזחל"ם של משה ספג פגיעת טיל בשרשרת וקליעי נשק קל שרקו באוויר וגם התדפקו על דופן הזחל"ם. 'הטיל השני יהיה בפנים' הביזיקה מחשבה אצל משה שמהר להורות: 'חב'ה אנחנו מסתערים, עוד מעט ייכנס עוד טיל'. בזחל"ם שלו היה מא"גיסט ומשה פקד עליו: 'קום, תפתח באש'. 'אני לא קם' אמר המא"גיסט, 'יש לי שני ילדים, אם אני קם, אני חוטף כדור, מת במקום'. חב'ה, חייבים להסתער, אמרתי. לשמשון זקן ז"ל, שהיה אתי בזחל"ם אמרתי: 'שמשון, אני קם לירות, אני לא יודע כמה זמן אחזיק מעמד, אני קם לירות', הסתכלתי על החזה, ואני זוכר היטב איך שחייתי בניסיון לדמיין איפה הכדור הראשון יפגע בי. לעצמי אמרתי: אולי, אם ארים את היד ואתחיל לירות, לפני שאני מרים את הגוף, אולי יש לי סיכוי שהמצרים יורידו את הראש. איך שאני מרים את היד לקחת את המא"ג - עובר טיל מעל הזחל"ם ואני מרגיש בום, מכה, והיד פשוט נפלה. הכנף של איזה טיל שחלף מעלינו הורידה לי את היד, קצת מתחת למרפק. אני מסתכל ורואה - אין יד. הייתה זו יד הימנית, הדומיננטית. כל החיילים נכנסו להלם, ממש. פתאום רואים אותי בלי יד והזרוע מדממת. ואז אמרתי: 'רבותי, טיל אחד פגע למטה, טיל אחד עבר מעל, עוד דקה ייכנס טיל פנימה, כולם לקפוף'. לקחתי את העוזי וקפצתי לצד השני של הזחל"ם. איך שאני קופץ, מתחילים לקפוף

כמעט שלושים שנה חלפו מאז מלחמת יום הכיפורים וסמל (מיל) משה לוי זוכר כל פרט מהלחימה הקשה, מהפציעה הקשה מאוד ומתהליך השיקום הארוך שבמהלכו היה מאושפז שמונה חודשים, עבר סדרת ניתוחים שבהם ניסו להציל את מרפקו אך נאלץ לעבור עוד חמש קטיעות עד מעל למרפק. מספר רסיסים שנותרו עד היום בגופו מזכירים לו מדי פעם את המלחמה. גיבור ומופת. משה לוי היה בן 28, נשוי ואב לילדה בת שלוש וילד בן שנה, כשנפגע בתאונת דרכים חודשיים לפני מלחמת יום הכיפורים. פיקת הברך שלו נשברה. חודש לפני המלחמה, בעוד רגלו נתונה בגבס, נקראה יחידתו לשיירות מילואים, בלעדיו כמו. שבועיים לפני המלחמה הוסר הגבס מרגלו והוא צלע בהליכתו. כשפרצה המלחמה הוא לא נקרא אליה ואף-על-פי-כן 'קמתי, נפרדתי מהאישה והילדים ואמרתי: 'אני הולך'. למרות שאשתי אמרה: 'אבל לא קראו לך'. אמרתי: 'לא צריך לקרוא לי - אני הולך'. קמתי, נסעתי והגעתי לגדוד. "משה, מה אתה עושה פה", שאל אותו זאב ליטמן המג"ד (בחטיבה 11 - חטיבת יפתח), "יש לי עוד בעיה עם הפיקה, אני לא רץ, אבל אעשה מה שאוכל ואני מביטי להתנהג יפה, אני רוצה להיות כאן" ענה ללא היסוס. המג"ד נתן לו זחל"ם ואמר לו: "אתה המפקד שלו". באותו ערב החלה הנסיעה לחזית סיני על שרשרות.

כבר ליד יד מרדכי נתקע הזחל"ם. אמרו לו: 'זבש"ך' (זאת הבעיה שלך), תגיע לבד, אנחנו לא מחכים'. לא הייתה להם שרשרת זרובית. באחת השיירות שירדו דרומה הייתה חולית חיל החימוש שתיקנה את הזחל"ם. משה המשיך בנסיעה וחיפש את החב'ה. הגיע לבלוזה, שמע היכן החטיבה וחבר אליה.

כנף הטיל קטעה את היד

החל מ-8 באוקטובר התפרסה החטיבה בגזרה הצפונית בסיני באזור קנטרה וניהלה קרבות בלימה. פלוגה ל' שאליה השתייך משה לוי עסקה במרדפים אחרי אנשי הקומנדו מצרים. ב-15 בחודש בבוקר התקבלה הודעה כי יחידת קומנדו של כ-20 איש חוסמת את ציר הפלסטיק (דרך הביצות) למוצב בלוזה וצריך לחלץ את הציר ולהתחבר, לתת גיבוי למוצב בלוזה כי תוקפים אותו דרך הים. שתי משאיות הספקה שהיו בדרכן למוצב על דרך הביצות נפגעו ואז הבינו כי היה זה מארב של אנשי הקומנדו שמספרם היה גדול פי כמה ממה שנאמר בדיעה הראשונית. טנקים שחברו לחטיבה, ואשר יום קודם לכן הדפו ניסיון מצרי להתקדם עם כוח שריון והשמידו אגב כך מעל 40 טנקי טי-62, לא היו פנויים לסייע. לאנשי הקומנדו המצרים לא הייתה דרך מילוט. בצד אחד הביצות הטובעניות, ובצד השני כוח הזחל"מים של הפלוגה ובו כמאה לוחמים. היה ברור כי זו תהיה לחימה עד הסוף. אנשי הקומנדו התחפרו בחצי קשת סביב קטע הדרך, לאורך של כ-400 מ', במרחק של כ-30 מטר מהכביש.

משה היה בזחל"ם השני. הם לא פתחו באש עליו,

ב'נורד' והגיע לבית החולים הדסה בירושלים. באמבולנס שהוביל אותו להדסה נתקל בשני ילדים, מתנדבים, בן ובת בני 14 ו-13. 'כשראיתי אותם, וראיתי באיזה מצב אני, כאב לי מאד שהם רואים דבר כזה בכלל'. נהג האמבולנס הגביר מהירות. משה התייסר בכאבו אך לא הוציא הגה מפיו. בחדר המיון עטו עליו מספר רופאים, לטפל בפצעים הפתוחים הרבים שהיו לו. הגיע פרופ' רובין, ראש מחלקת כירורגיה דאז, מספר משה, והתחיל ללטף לי את הראש: 'בחור, אתה יודע מה קרה לך?'

במסגרת קבלת עיטור הגבורה: מימין: הרמטכ"ל רא"ל מוטה גור, ראש הממשלה יצחק רבין ושר הביטחון שמעון פרס

לא בסדר'. אני רק רוצה להסביר לך שהייתה לי כוונה טובה. חשבתי שאתה פשוט עצור ורציתי לשחרר אותך בזה שהיית נותן צעקה. לא נתפס אצלי שאתה מסוגל לסבול כאבים כאלה בלי ליילל ובלי לצעוק'.

כאשר יצא מבית החולים חזר ישר לעבודה. לא רצה ללכת לבית קיי למרות שאמרו לו: 'אתה צריך לבית קיי ללמוד לכתוב ביד שמאל', כי היה ימני לפני הפגיעה.

שטר לפירעון מופקד למשמרת

לאחר המלחמה קמו תנועות מחאה. משה לוי החליט לעשות את הפעולה הפוכה וללכת ולהרצות לטובת האומה. 'הרגשתי שבעצם הייתה זו המלחמה הכי קשה וחשבתי שאני-אפשר להאשים את כולם. עשינו את הטוב ביותר. באחד הימים נקרא משה לשאת הרצאה באשדוד בפני כ-120 תלמידים. קם בחור שתנועות המחאה עוררו אצלו תהיות ושאל: 'למה אני צריך ללכת להילחם וכל האחרים משתמטים מהצבא'. הסתכלתי עליו, מספר משה לוי, ואמרתי: 'יש לי שאלה בחור, אם אלווה לך מאה שקל, האם תרגיש צורך להחזיר לי את הכסף?' 'דאי', הוא ענה. 'תשמע בחור, כשאתה היית בבית עם המשפחה, היו חיילים שלי שנלחמו ונהרגו. הם השאירו לי שטר לפירעון. והשטר הזה כתוב בו: 'כמו שאני שמרתי עליך ועל משפחתך, כיוון שאני לא בחיים, אנא שמור על משפחתי, כמו שאני שמרתי על משפחתך שלך'. ברגע זה, בחור, אני נותן לך את השטר לפירעון. היתה דממה. ואחרי שניות מספר הבחור קם ואמר: 'אני מתנצל על השאלה, אף פעם לא הסבירו לי כזו פשטות למה אני צריך להיות בצבא. אני לוקח ממך את השטר ואני מבטיח שאני אשמור על המשפחה של הבחורים שנהרגו ועל כל מדינת ישראל עד טיפת דמי האחרונה'. בשבילי זו הייתה המתנה הכי גדולה שיכולתי לקבל. אז הבנתי בעצם שכל הבחורים האלה, כמה שהם מדברים בפנים, כשמגיע זמן האמת הם עומדים ומגינים ויגנו בגדול על המדינה'.

מעברת מגדיאל לניהול עסקים בארה"ב

משה לוי נולד בארץ וגדל במעברת מגדיאל, בן יחיד, ללא אבא. בשלב מאוחר יותר גדל במוסדות עליית הנוער. החינוך הכי גדול שזכיתי לו לפני צבא, היה בקושי לגמור תיכון, הוא מספר, ובדירוג בין 1 ל-10 נאמר ברמה 5. חמישה פסיכולוגים עשו עלי מחקר - איך לחמתי כפי שלחמתי אחרי פציעה. בדרך כלל כשאתה מאבד חלק מהגוף, או שהוא מתעלף אוטומטית או שהוא צורח או שנכנס להיסטריה, ואני הייתי רגוע, קר, כאילו שלא איבדתי

היחידים שלא גנחו. הרופאים לא ידעו איך הוא עומד בכאבים החזקים וחשבו ש'נדפק' בראש. הפיזיותרפיסטית הייתה מזיזה לו את היד, והוא רק נושך את הלשון ולא מוציא הגה. גם סרב לזריקת פטידין מדי כמה שעות לשיכוך כאבים. הגיע הפסיכולוג ושאל: 'תגיד לי, יש לך כאבים?'; 'כן', עניתי. 'אז למה אתה לא אומר שיש לך כאבים, אתה לא צועק', שואל הרופא. 'אם אצעק, האם זה יעזור לי ויהיו לי פחות כאבים?' שאלתי. הוא לחץ בחוזקה על היד, וקיווה שאוציא צעקה. הרגשתי כאבי תופת, סגרתי עיניים, ואמרתי לו: 'תעוף מהחדר. אם היה לי כוח הייתי חונק אותך'. בערב הוא בא לבד: 'אני יכול לדבר איתך?' שאל בהיסוס. 'כן' אמרתי, 'אם באת, כנראה הבנת שעשית משהו

הסתכלתי וראיתי את הכאב אצלו בעיניים. רציתי לעודד אותו ואמרתי לו: דוקטור, חסרים לי שני דברים - ראש ויד. היד זה מהמלחמה, הראש - נולדתי ככה. ראיתי שהוא הבין שאני מנסה לעודד אותו ודמעות זלגו מעיניו. משה הועבר לחדר ניתוח. הם לא הודיעו למשפחה כי לא היו בטוחים שאצא משם חי. כשהיה בחדר התאוששות פקח את עיניו והאחות צעקה הוא חי. שאלתי אותה: תגיד, מה, אני הייתי מת? כעבור שעות אחדות מגיעה אלי אחות ואומרת לי: יש מישהו שבא לבקר אותך. תשמעי, לא יכול להיות, אף אחד לא יודע שאני פה, אבל תכניסו אותו. נכנס ילד עם בונבוניירה ואומר לי: אני הייתי באמבולנס, אני לא יודע אם אתה זוכר, היה חשוב לי לראות שאתה בסדר, ובאתי לבקר אותך. בפעם הראשונה, נזכר משה, ירדו לי דמעות מהעיניים. הסתכלתי עליו ואמרתי לו: בגללך היה שווה להילחם כך, בגלל ילדים כמוך'. קראו לו עופר. כשקבלתי את אות הגבורה, בערב הראשון שכולם רצו לחגוג אתי, החלטתי שאת הערב הזה אני חוגג בביתו של עופר. לקחתי את האישה והילדים והלכנו אליו הביתה ללא הודעה מראש. משפחתו שמחה איתנו והזמינו חברים. הרגשתי שהאדם היחיד שראוי שאקדיש לו את הערב המיוחד הזה היה הנער הצעיר עופר. שמרתי קשר איתו הרבה שנים והבנתי שהוא התחתן לאחר מכן עם אותה ילדה שהייתה באמבולנס.

כאשר באה ביתי בת השלוש לבקר אותי בפעם הראשונה, היו לי המון רסיסים בפנים. לא רציתי שיביאו את הילד הקטן יותר וגם הפסיכולוגית של בית החולים לא רצתה שהתינוק יראה אותי כך. היה לי גם רסיס בעין שהייתה חבושה. בהדרגה התחלתי להיראות נורמלי וחרי חודש הביאו לי את הילד. יצאתי אליו על כסא גלגלים מחוץ לחדר. הוא הסתכל עלי במבט חייכני, בא וחייב אותי. הייתה חגיגת דמעות סביב. הילד הזה היום בן 30 והילדה בת 32 ואני סבא לתינוקות נהדרת בת שנתיים.

כשהגיע לבית החולים היה משה לוי בין הפצועים

משה לוי עם בגין וסאדאת

משה לוי עם הרמטכ"ל של מלחמת יום הכיפורים, רא"ל זוד אלנור

אמר לי: 'מוישה יורים'. 'זה מה שאני רוצה, חשוב לי מאד לראות מה יקרה כשיירו עלי'. הוא אומר לי: 'תגיד לי, נדפקת גם בראש'. אמרתי לו: 'אני מאד מבקש - זה מאד חשוב לי, ואז אמר לי: 'אתה לא נורמלי, אבל מגיע לך מה שאתה רוצה'. יצאתי לסיור עם החבר'ה ופתחו עלינו באש. החיילים קפצו עלי וניסו לגונן עלי בגופם. הזדעזעתי ואמרתי להם: 'תגידו אתם נורמלים - מה אתם עושים?' אמרו לי: 'אנחנו שומרים עליך'. 'בשביל מה אתם שומרים עלי, בואו נשיב אש'. זה היה הרגע שבעצם סגר לי את המעגל. לא הרגשתי שום דבר מיוחד, הירי לא עשה לי בעצם שום דבר. הרגשתי כאילו שאני עם יד בחזרה ואני בפעילות מלאה. השבנו אש וזה נגמר וחזרנו מהסיוור. בשבילי זה היה השיא. אמרתי לעצמי: כמו שאדם טובע, כשהוא יוצא מטיביעה הוא צריך מיד להיכנס למים בחזרה, ואז אין לו יותר פחד מטיביעה. הימים הספורים האלה בסיני, כולל התקרית הזו, באמת איזונו לי את הכל. זמן מה לאחר המלחמה, לאחר שהתמנה כמפקד גייסות השריון, שלח מוסה פלד קצין שבא אלי הביתה ואמר לי: מוסה מבקש שתבוא אליו מחר ב-10, ונתן לי הזמנה. אני זוכר שנכנסתי למוסה ז"ל, וישבו איתו כל קציני המפקדה. הרל"ש פתח את הדלת ונתן לי להיכנס. מוסה קם, הצדיע לי ואמר: 'אני מצדיע לך, גיבור'. זה היה אחד הרגעים המרגשים ביותר, הרגשתי פיק ברכיים, היה לי קשה לעמוד על הרגליים מהתרששות. זכית להיות בן חמישה גיבורי ישראל! הוא אמר.

שהרבה שילמו בחייהם, להרגיש שאני בקשר עם המקום ובעיקר לזכור שקיבלתי את החיים במתנה, ולהיות עם החברים שנשארו.

"אני מצדיע לך, גיבור" אמר מוסה פלד

במהלך הטיפולים בבית החולים, כשהייתי עם תחבושת פתוחה כבר הרגשתי יותר טוב וביקשתי: 'אני מוכרח לחזור חזרה ליחידה'. כולם אמרו לי: 'לא בא בחשבון'. הטיפול עדיין לא נגמר. לבסוף רופאה אחת, מנתחת, ד"ר חנה, אמרה שהיא מוכנה לאשר לי בתנאי שהיא באה צמודה אלי בסיני. אם יקרה לי משהו - היא תהיה לידי. יצרתי קשר עם מוסה פלד ז"ל שהיה אוגדנר ואמרתי: אני רוצה לרדת לטסה. והוא אמר: אם מוישה רוצה - מוישה יבוא. הוא ידע על הקרב שלי והשמות התגלגלו בוועדת העיסורים לפני ההחלטות. בהתרגשות הביאו לי מדים לבית חולים, ואז עם החבישה הקפדנית של ד"ר חנה, כדי להגן מזיהומים, לבשתי מדים ועיני הבריקו מאושר. הרגשתי שאני גבר בחזרה, בלי יד, אבל, הרגשתי שאני בחזרה אותו בן אדם. טסנו לפאיד ממערב לתעלה. הואגונר של מוסה חיכה לי ולקחו אותי למשרדו. זה היה מין קונטיינר כזה. מוסה יצא לקראתי לפני שנכנסתי. היה קר והוא הוציא את הדובון שלו ונתן אותו לרופאה, כי היא קפאה מקור. מאז התחיל הקשר איתו להיות אישי יותר.

עם ג'יפ צבאי וליווי עשינו את כל הסיוור באזור שנפצעתי ולכיוון איסמעילייה. בערב הראשון הגענו לגדוד שהיה ליד ג'אבל עתקה. בקשתי מהמג"ד, שהיה בין אלה שנשארו בחיים, לצאת לסיור עם החבר'ה.

יד. הממצאים העריכו כי החיים קשים מאד בילדותי, בעצם חישלו אותי מאד.

אחרי שירות החובה בצה"ל עבד במחלקה לתפקידים מיוחדים, ואחר כך עבד באלת"א בתכנון. לאחר שנרפא מהפציעות במלחמה נסע ללימודים בארצות הברית. למד והשלים תואר ראשון במינהל עסקים (BA) ואחר כך גם תואר שני MBA. ב-1982 בעת שהיה בארצות הברית באמצע הלימודים היה מבצע של"ג והוא בא לארץ. למרות שלא השתתפתי בשום לחימה, סיפר בהתלהבות, הרגשתי טוב שהייתי בין החבר'ה באגם קרעון בלבנון. להיות עם החבר'ה בזמן קשה, זה נתן לי הרבה מאד. לא יכולתי להיות בניו יורק, למרות שהייתי באמצע לימודים של התואר השני. לאחר שסיים תואר שני ב-1983 חזר לארץ ושימש 5 שנים מנכ"ל מגל ולאחר מכן יצא שוב לארה"ב. בהתחלה היה מנכ"ל של חברת SAFE GARD TECHNOLOGY - העוסקת בנושאים ביטחוניים ואחר-כך רכש אותה ויש לו בעלות מלאה עליה. כיום הוא חולש על 75% מהשוק של ה-HIGE SECURITY. בין היתר הוא מאבטח כורים גרעיניים, מאבטח בסיסים צבאיים של חיל הים וחיל האוויר האמריקאי, את קמפ דיוויד, 3 הכורים הגרעיניים של קנדה. הפרויקט האחרון הגדול הוא אבטחה של 'שיקגו-איר' - שדה תעופה בשיקגו.

משה לוי מקפיד להיות בארץ בכל ערב יום הזיכרון לחללי מערכות ישראל והוא מגיע מכל מקום שבו הוא נמצא לרגל עסקיו. אני עושה זאת למען עצמי, הוא אומר, לראות את שמות החברים שנהרגו, לזכור